VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 20 Februarij.

1 C. ZEELAND.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodsbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Publicatie.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der STAD VLISSINGEN;

Gelezen het Besluit van de Edel Groot Achtbare Heeren Gedeputeerde Staten dezer Provincie, van den 30. Januarij 1846, No. 23, houdende het bij hun vastgestelde tableau der voetpaden, gelegen op het grondgebied van deze Stad;

Brengen bij deze ter kennis van de belanghebbenden:

Dat voorschreve tableau, na twee voorafgaande Publicatien dezes, gedurende den tijd van twintig dagen ter visie van een iegelijk ter Griffie dezer Stad zal gereed liggen, ten einde een ieder gelegenheid te geven zijne bezwaren of aanmerkingen deswege te kunnen inbrengen.

En opdat niemand hiervan onkundig zij, zal deze worden afgekondigd en aangeplakt ter plaatse waar zulks gebruikelijk is te geschieden, mitsgaders in de Vlissingsche Courant geplaatst.

VLISSINGEN, den 13. Februarij 1846.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
A. VAN DER SWALME.
Ter ordonnantie van Hun Ed. Achtb.
S. VAN DER SWALME.
Secretaris.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der STAD VLISSINGEN, hebben het genoegen bij deze kennis te geven, dat er bij hun is overgebragt eene som van f 293.56, uitmakende met nog daarenboven f 20, aan de hier bestaande Brei- en Naaischool voor behoeftigen uitgereikt, het zuiver bedrag van de opbrengst der Loterij van Vrouwelijke Handwerken en andere bijeengebragte voorwerpen, welke ten voordeele der armen, op donderdag den 29. januarij ll., binnen deze Stad heeft plaats gehad; en dat deze som van f 293,56, is verdeeld geworden tusschen de Werkinrigting voor Behoeftigen en de Vlissingsche Dorcas, te weten: aan de Werkinrigting f 200, en aan de Dorcas f 93,56;

En maken Burgemeester en Wethouders van deze gelegenheid gebruik, om hier openlijk hunnen dank te betuigen aan de Dames welke zich wel met het aanleggen van deze Loterij en met de bemoeijingen deswegens hebben willen belasten, haar toewenschende, dat zij eene ruime belooning zullen mogen vinden in de erkentelijkheid van de zijde van diegenen, in welker belang zij werkzaam zijn geweest; vertrouwende dat deze evenzeer hunne verpligting zullen beseffen jegens allen, welke, hetzij door het bijdrage van voorwerpen, hetzij op eenige andere wijze, de aangewende pogingen hebben willen helpen ondersteunen; en dat de behoeftigen binnen deze stad het inzonderheid zullen op prijs stellen, dat Hare Majesteit onze geëerbiedigde en geliefde Koningin ook hunner heeft willen gedenken, en door het schenken van eenen aanzienlijken prijs, den goeden uitslag der verloting krachtdadig bevorderen.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
A. VAN DER SWALME.
Ter ordonnantie van Hun Ed. Achtb.
S. VAN DER SWALME.
Secretaris.

NIEUWSTIJDINGEN.

Staatkundig Overzigt.

In Duitschland blijven de godsdienstige aangelegenheden op den voorgrond. De onafhankelijkheid van het godsdienstig en van het burgerlijk gezag wordt er door de gouvernementen niet begrepen.

Men zegt dat een keizerlijk bevel verklaard heeft, dat de oostenrijksche regering zich krachtig zal verzetten tegen de invoering van het duitsch katholicisinus in de oostenrijksche staten; men verzekert zelfs, dat ingevolge dit bevel, de overgangen tot het schismus moeten beschouwd worden als misdaden, en als zulks gestraft worden. Eenige personen beweren, wel is waar, dat het slechts tegen de katholieke priesters is, die zich van de wet afscheiden, dat men al de strengheid der wet zoude gebruiken. De leeken zouden slechts met de ballingschap gestraft worden.

De pruissische regering heeft den 10. dezer, een dagorde afgekondigd, ingevolge welke de pruissische onderdanen, die zich katholieke priesters laten wijden in een vreemd land, onbekwaam verklaard worden, om voortaan eenig ambt in Pruissen te bekleeden.

Het parijsch dagblad *la Presse* behelst eenen brief uit Algiers, die van de kolonie eene zeer treurige schets maakt. De administratiën zijn er in de grootste verwarring; de dienst der wateren en wegen bestaat slechts bij name, en zoo wordt er niets meer gemaakt noch hersteld. Binnen de stad ziet het er deerlijk vuil uit. De straten der bovenstad zijn onreine goten, die der benedenstad modderpoelen. Vuilnishoopen liggen er bij karrevrachten; beestenkrengen rotten daar gansche weken, en elders zijn de straten belemmerd door kalk, zavel of steenen. Van eene andere zijde bouwt een ieder naar zijne verkiezing, zonder op de afbakeningen of lijntrekkingen acht te geven. Terwijl men aan den eenen kant breede straten doorsteekt, laat men aan eenen anderen torenhooge huizen bouwen, waarvan de instorting bij eene aardbeving groote rampen kan veroorzaken. Dusdanig is het tafereel, 't welk Algiers onder de fransche heerschappij oplevert.

Volgens de *Gazette de France* zou koningin *Victoria* dezer dagen aan koning *Lodewijk Filips* haar voornemen hebben doen te kennen geven, om tegen de maand junij, andermaal naar Frankrijk te komen, er een verblijf van een paar weken te houden en behalve Parijs, ook de meeste andere Koninklijke residentien te bezoeken.

ENGELAND.

LONDEN, den 11. Februarij. Dezer dagen heeft hier voor de som van 200 ponden sterling eene boxpartij plaats gehad tusschen *Harry Browne* van de Londensche, en *Bob Terry* van de Birminghamsche school. *Browne* had de meeste weddingschappen aan zijne zijde. Bij de vierde hervatting van den strijd had hij het aangezigt van zijnen tegenstander, die met eene zeldzame stoutmoedigheid worstelde, genoegzaam plat gebeukt. Het gevecht had reeds een uur geduurd en het voordeel scheen steeds aan de zijde van *Browne* te zijn, maar *Terry* wilde zich niet voor overwonnen verklaren. Bij de 49e hervatting van het gevecht hadden de boxers elkander bij het lijf gevat, als wanneer *Browne* zijne tegenpartij zoodanigerwijze overviel en mishandelde, dat de voorstanders van *Terry* luide daartegen protesteerden. Hij was namelijk op de knieën gevallen en van die gelegenheid had de ander gebruik gemaakt om hem op eene onedele manier te behandelen. Tusschen de beidezijdsche getuigen ontstond alstoen een levendige discussie, die daarmede eindigde dat de boxers, die inmiddels de strijdplaats hadden verlaten, de beslissing der weddingschap tot eenen anderen dag verschoven.

— Uit Liverpool schrijft men onder dagteekening van den 8. des avonds: Onze reede is het schouwtooneel geweest van een ontzettende ramp, waarin 15 personen hun dood in de golven hebben gevonden. Het schip *Benevolin*, kapitein *Charabert*, toebehoorende aan den heer *Ripley*, koopman te dezer stede, had Callao den 13. November met eene lading guano, katoen, leder en andere koopmanschappen verlaten. De ekwipaadje bestond uit 21 man. De reis had op de meest voorspoedige wijze plaats gehad en het schip, na gisteren holyhead te zijn gepasseerd, kreeg spoedig een loods aan boord. De wind was gunstig, om de haven binnen te loopen, doch terwijl men pogingen deed om binnen te loopen, geraakte het schip, men weet niet door welke oorzaak, op de bank van Taylor, waar het in minder dan 20 minuten volkomen aan stukken sloeg.

Onmiddelijk nadat het vaartuig vast zat, poogde men de sloepen uit te zetten; maar het weder was zeer slecht en de twee eerste werden door de baren weggeslingerd; de derde echter hield stand en reeds bevonden zich acht mannen daarin toen de tros brak en de sloep door de wind en de vloed naar land werd gedreven.

Te vergeefs spanden de matrozen hunne uiterste krachten in, om het in gevaar zijnde schip weder te bereiken; in spijt van hunnen wensch, om het overige der ekwipaadje te redden, moesten zij, dewijl de boot reeds tweemaal water had geschept, hunne pogingen opgeven en hun best doen, om zoo spoedig mogelijk Liverpool te bereiken, ten einde hulp te vragen. Zoodra zij voet aan land hadden gezet, gaven zij kennis van hun ongeluk.

Onmiddelijk werden drie stoombooten en reddings-booten afgezonden, naar Taylors-bank; doch het was te laat; toen zij dezelve naderden was de *Benevolin* onzigtbaar en zag men slechts hier en ginds eenige overblijfselen drijven. Al de ongelukkigen, die aan boord waren gebleven, namelijk elf man der ekwipaadje, de kapitein en de loods, waren het slagtoffer van dit noodlottig ongeluk geworden.

— Het dorp Little Medeley, in Staffordshire, is onlangs het tooneel geweest van een hartverscheurend ongeluk. Eenen aldaar woonachtigen steenkolengraver had op den zolder zijner woning een vaatje buskruid, om daarvan gebruik te maken tot het doen springen van steenkolenlagen, in de mijn, waar hij arbeidde. Toen nu laatstleden vrijdag avond zijne vrouw de kinderen naar bed wilde brengen, nam een der kleinen de kaars op, liep daarmede naar het andere einde van den zolder, en liet al spelende het licht in het openstaande vat met buskruid vallen. Oogenblikkelijk had er eene verschrikkelijke ontploffing plaats, waarvan het gevolg was, dat de woning bijna werd vernield, en de moeder met hare beide kinderen, na een jammervol lijden, aan de bekomene wonden, bezweken.

BELGIE.

— Den 13. dezer is te Heule overleden zekeren *Sahara*, in den ouderdom van 97 jaren. Deze grijsaard heeft tot het einde van zijnen langen levensloop het volle gebruik van zijne verstandvermogens gehad. De huisvrouw van *Sahara* heeft den ouderdom van 94 jaren bereikt, maar is gevaarlijk ziek geworden. Deze echtgenooten waren in het jaar 1783 getrouwd.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 16. Februarij. Onder eenen brief uit den Beemster, van den 15. dezer, leest men het volgende: „Post scriptum. Als iets zonderlings kan ik u melden, dat op den Hoef, niet ver van hier, zich wild gedierte schijnt op te houden, hetwelk het vee in de weiden verscheurt, en wel zoo verregaand, dat men in eenen kring van twee uren gaans van omtrek, het vee op zekeren morgen verscheurd gevonden heeft. Van de soort van dit verscheurend gedierte weet men nog niets te melden, daar er tot dus verre nog geen spoor van gevonden is. Men veronderstelt dat het welligt eenig, van een gestrand schip ontvlugt dier kan wezen."

'sGRAVENHAGE, den 17. Februarij. De Eerste Kamer der Staten-Generaal was tegen gisteren bijeengeroepen, om hare werkzaamheden te hervatten, doch ten gevolge van het ongenoegzaam aantal opgekomene leden, heeft zij geene zitting kunnen houden.

— Den 14. overleed alhier, in den ouderdom van ruim zes en zeventig jaren, na eene ziekte van nauwelijks twee weken, de minister van Staat, mr. *F. C. van Maanen*, die, gedurende bijna eene halve eeuw, gewigtige en aanzienlijke betrekkingen, in de dienst des vaderlands, bekleedde.

— In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden zijn onderscheiden verzoekschriften ingekomen, die aan de daartoe bestemde commissie zijn verzonden. Dezelve hebben betrekking tot het ontwerp van wet nopens het veefonds en tot den accijns op den turf.

— Bij koninklijk besluit van 14. februarij zijn met 8. maart e. k. buiten koers gesteld de heele en halve dukatons, de rijksdaalders of stukken van *f* 2.50, met de *halven* en *vierde* derzelve. De Minister van finantien brengt dien ten gevolge ter algemeene kennis: dat van *Dingsdag den* 3. tot *Zaturdag den* 7. *maart aanstaande* ingesloten, bij de nederlandsche Bank, en bij de Agenten van 's Rijks Schatkist, op de gewone kantoor-uren, ter inwisseling kunnen worden aangeboden:

de *heele en halve ducatons* of *zilveren ryders*, de *ryksdaalders* of *stukken van twee gulden vyftig cents*, met de *halven* en *vierden* derzelve.

— Bij besluit van den 15. dezer heeft Zijne Majesteit den Minister van staat, *W. A.* baron *Schimmelpenninck van der Oye van de Poll*, kanselier der Militaire Willems-orde en der orde van den nederlandsche Leeuw, benoemd tot lid van de Eerste Kamer der Staten-Generaal.

— In het *Weekblad van het Regt* leest men:

GESNOEIDE MUNT.

In het openbaar belang hoop ik dat UEd. aan het onderstaande een plaatsje in uw blad zal gu[illegible] zoo mogelijk een enkel woord zult willen [illegible]

1°. In de afgeloopen week zond een [illegible] van eene onzer voorname steden, zijn v[illegible] lasting-termijn aan den ontvanger. Dit geld kwam voort uit het bedrag eener schuldvordering, door hem ontvangen van een, zoo veel hij weet, braaf koopman en fabrikant. Het geld was gesnoeid! doch niet erger dan duizenden muntstukken, zelfs in de residentie in roulance. De ontvanger nu, hoezeer betuigende dat hij zeer veel achting had voor den belasting-schuldige, dien hij bij name kende, weigerde nogtans het geld te ontvangen zonder bijgevoegde schriftelijke opgave van wien het was ontvangen. Toen nu daaraan was voldaan, weigerde de ontvanger nogmaals het geld te ontvangen, ten zij de persoon, die 't hem betaalde, het geld met zijn cachet verzegelde, ten einde het aan de policie te zenden en daardoor zoo mogelijk de daders op het spoor te komen. Ook aan dezen eisch werd voldaan. Thans is de vraag, of de ontvanger de magt heeft zoo iets te vorderen, en den belastingschuldige noodelooze moeite te veroorzaken?

2°. Een ambachtsman, met een zeer talrijk huishouden bezwaard, leed gebrek, door dat hij lang van werk was verstoken. Eindelijk krijgt hij eenig werk. Door ijverig te arbeiden brengt hij de taak spoedig ten einde en ontvangt twee gulden. Vol blijdschap keert hij naar huis, geeft het geld aan zijne vrouw, opdat men zich kunne verkwikken. De vrouw gaat in eenige winkels om kleine inkoopen te doen, maar ziet hare twee vermagerde guldens overal weigeren, zoodat het gezin, schoon in het bezit van geld, hongerig moet te bed gaan. Hieruit vloeit nu de vraag voort, of de winkelier het regt heeft gesnoeide munt te weigeren en zoo ja, waar dat vermogen begint, en wat de grens is waar het ophoudt?

m. N.

(Dat geen ontvanger of winkelier het regt heeft, om geld hoe *deerlyk ook gesnoeid* te weigeren, zoo lang deze schandelijk gehavende, afgehakte en afgevulde stukken metaal, nog gangbare munt in ons land zijn; en dat de ontvanger of winkelier door die weigering zich schuldig maakt aan eene overtreding, die de Strafwet straft met geldboete, en bij herhaling met *gevangenis* (artt. 475, 478 C. P.); dit alles behoeft wel niet gezegd te worden. Maar deze en dergelijke geschiedenissen, die zich helaas van dag tot dag op eene onrustbarende wijze vermenigvuldigen, mogen wel dienen, om aan de regering de oogen te openen; en zij bewijzen meer dan iets anders, hoe dringend noodzakelijk het is, dat men *spoedig* de gesnoeide munt intrekke. *Red.*)

— Eindelijk is het ontslag van den heer *Schimmelpenninck* als Minister van Binnenlandsche zaken officieel tegen 15 dezer aangekondigd. De heer *van der Heim van Duivendyk* heeft den *arren moed* om de erfenis van eene portefeuille met afgestemde wets-ontwerpen, zou het heet *ad interim*, te aanvaarden. De voorstanders van een *homogeen* ministerie kunnen nu niets meer te wenschen hebben, daar deze kostelijke staatsman reeds blijken te over gegeven heeft, naar het thema van behoud te dansen, en niet meer noodig heeft tusschen de andere olyfanten gedresseerd te worden. Heil u, meester *Floris!* met een ambtgenoot, zoo geheel doordrongen van, en geconfijt in uwe wijsbegeerte van het regt. Heil u, balletmeester en voordanser van den nationalen Polka! met een nieuwen *artiste*, die u in uwe vervaarlijke sprongen zal kunnen bijhouden. En ook de natie jubele! Zij heeft een waarborg te meer voor de be-

standiging van het regeringstelsel, dat haar zoo voorspoedig en gelukkig maakt (getuigen de toenemede armoede en alom heerschende *malaise*); voor het behoud der dierbare grondwet, (die den ezels en ossen zulk een mild voer uit de ruif des budjets geeft); van de verkwikkelijke belastingen en knevelarijen (die den burger van alle financiële plannen voor de toekomst ontheffen); van de vrijheid van drukpers in nederlandschen zin (die het vermakelijk schouwspel oplevert geachte ingezetenen voor de regtbanken te zien slepen), met één woord, van al die zegeningen en weldaden, die zij bij onze tegenwoordige staatsinstellingen zoo ruimschoots geniet!

Wachter! wat is er van den nacht?
«Ik zie de duisternis tot tastens toe vergroot!"

— Het wets-ontwerp ter inwisseling der oude munt werd in dec. jl. met overgrooten haast behandeld en aangenomen, ten einde paal en perk te stellen aan de schandelijke verminkingen der oude muntstukken, waardoor, volgens eene matige berekening, het nationaal vermogen dagelijks met *f* 8000 wordt benadeeld. Men verwachtte algemeen, dat nu onverwijld met het inwisselen der grovere muntstukken een aanvang zou gemaakt worden. Maar neen! Eerst in deze maand kwam er een besluit tot inwisseling van — natuurlijk van de grootere specie? — Mis! — het betrof de inwisseling van de weinige oude *dubbeltjes*, die nog in omloop zijn; van de oude *stuivertjes*, wier som niet noemenswaardig is, en van de smerige *achtstuiverstukken*, die van het slechtste gehalte zijn, en allen welke geen fatsoenlijk snoeijer onder zijne schaar zou willen nemen. Men is begonnen, waarmede men had mogten eindigen. 't Is weer een staaltje van echt Nederlandschen zin. — Maar waar blijven de muntbiljetten, de *van Halletjes?* Men had die zoo voortreffelijk en secuur vervaardigd, dat ze reeds volkomen nagemaakt zijn, éér ze nog uitgegeven waren. Ziedaar reeds eene kleine voorproef van het krediet, dat men er aan schenken zal! (*Kaleidoskoop.*)

VLISSINGEN, den 19. Februarij. Voor onze stad is dezer dagen eene zeer belangrijke en verheugende tijding tot ons gekomen; belangrijk om de gewigtige gevolgen, welke den handel in het algemeen langs onze zeehavens zal genieten, en verheugend omdat daardoor aan de bewoners dezer stad eene nieuwe bron van welvaart zal geboren worden.

De ontwerper in de eerste plaats verdiend daarvoor de erkentelijkheid te ontvangen, en wij verheugen ons tevens te mogen verklaren daarin een' grooten stap van regt en billijkheid door onze regering te zien vervuld, terwijl wij gaarne bekennen, in onze meening te zijn bedrogen, dat namelijk ook weer ditmaal de zuidelijke bewoners van Nederland, voor den hollandschen *wil* zouden hebben moeten zwichten.

Wij brengen dus hier onze hulde aan Z. M. den Koning, welke dezer dagen het besluit gaf, om van onze stad een spoorweg aan te leggen naar Maastricht, en welke reeds bij Venlo de duitsche spoorlijnen zal ontmoeten; eere zij ook onze ministers, die dit regt nationaal ontwerp ondersteunden en bekrachtigden, en het is onmisbaar, of de dankbaarheid, zelfs van het nageslacht, zal daarvoor op hen rusten.

— Uit Sas van Gend schrijft men van den 15. februarij: «Het gewezen arsenaal alhier is in 1844 ingerigt tot eene machinale kurkensnijderij, gedreven door stoom. In den nacht van zaturdag op zondag ontstond aldaar een geweldige brand, waardoor deze fabriek een roof der vlammen is geworden. Tot 8 ure was er nog in gewerkt; tusschen half tien en tien ure werd er brand ontdekt, en deze nam in hevigheid zoodanig toe, dat binnen een half uur het geheele gebouw in vlam stond en aan geen blusschen te denken was. De brandspuit werd dan in den beginne ook aangewend om de nabijstaande woning te beveiligen. Tot midden in den nacht (3 ure) bleef de brand hevig, en heeft tot heden middag voortgewoed. Gelukkig dat het stil weder was, anders had de brand zich verder kunnen verspreiden, daar, inweerwil van de windstilte, de brandende snippers kurk tot op verren afstand werden voortgedreven. Van het gebouw zijn alleen de muren over gebleven. Jammer van het kunstmatig zamenstel der machinerie, maar niet minder voor de menschen, die daar hun bestaan vonden, want hoewel er minder in gewerkt werd dan vroeger, is het vooral in den tegenwoordigen tijd een groot verlies."

INGEZONDEN STUKKEN.

Aan de Redactie der Vlissingsche Courant.

Mijnheer!

Met diepe droefheid ontwaart men dat de armoede ten platten lande haar toppunt schijnt bereikt te hebben en zich in al hare afschuwelijkheid begint te doen gevoelen. De rapen en het loof derzelve, die sedert een paar maanden het eenige voedsel der talrijke behoeftigen uitmaakten, zijn tegenwoordig bijna niet meer te verkrijgen, en waarmede zal die overgroote menigte arme lieden zich in het vervolg verzadigen? De raap is, wel is waar, van eene flaauwe en krachtelooze hoedanigheid, maar de ongelukkigen kunnen er hunnen hongerigen buik mede vullen en vergenoegden zich, wanneer zij die met een weinig meel of brood konden gereed maken. Het is niet te gelooven, hoe goed en geduldig vele armen zijn, wanneer zij maar iets hebben om zich mede te voeden, hoe onsmakelijk, hoe ongezond het zij, zij zijn te vrede en berustend in hun lot.

's Menschen hart wordt diep getroffen bij het denken aan het ellendig lot der arbeidende klasse, die zich in het ongelukkig geval bevinden, van na langen tijd van het loof, anders beestenvoeder, geleefd te hebben, nu niets meer voor de hand heeft om hun aanzijn te verlengen. In het zoo vruchtbare Nederland, in het zoo rijk bebouwde Zeeland, waar het kleinste plekje grond omgespit, beploegd, bezaaid of beplant is, waar geene bosschen of heiden te vinden zijn; in eene landstreek waar de natuur zoo mild en overvloedig hare gaven schenkt, moet de mensch, het edelste schepsel Gods, niet slechts leven als het eerste menschenpaar, door zijnen vergramden God veroordeeld *om zijn brood in tranen te eten*, maar nog veel erger. Menig huisvader zou zijn brood *in het zweet zijns aanschijns willen winnen*, maar helaas! het ontbreekt hem aan werk; hij wil maar kan geene enkele daghuur verdienen.

Het oog vestigende op den ongelukkigen en noodlijdenden staat van den hedendaagschen werkman, kan men zich niet onthouden met eenen geleerden en verdienstelijken schrijver uit te roepen: «*Est-ce là l'homme tel que Dieu l'a créé?*" en verder met hem deze vraag te beantwoorden: «Neen, het is geenszins den wil van God dat een zijner schepselen van iets te kort heeft, dewijl hij de aarde, (de plaats waar wij allen slechts voor eenen korten tijd toegelaten zijn) genoegzaam vruchtbaar maakt, om van den hoogsten (en hoe nietig moet dat hoogste zijn in het oog des Almagtigen,) tot den laagsten zijner schepselen behoorlijk te spijzen en geenszins in nooddruft te laten." «*God schept geene monden zonder er spijs voor te verleenen,*" zegt men, en nogthans, welke droevige tooneelen vallen dagelijks onder onze oogen voor, ten gevolge van het gebrek en de ellende waaraan zoo menig huisgezin ten prooi is! Wat treurige verhalen, wat hartverscheurende tooneelen worden voor ons oog ontrolt, waar de armoede, als een verslindend en hongerig monster, reeds zoo vele schamelen aan hare onverdragelijke woede opoffert.

Maar laten wij eindigen; wij mogten in omstandigheden treden welke beter gezwegen zijn. Beter ware het zelfs over deze stof niet te schrijven, maar wij konden zulks niet nalaten, dewijl wij deerlijk bewogen zijn met het lot onzer broederen, in welken wij te veel belang stellen, dan dat wij bij hun ongeluk onverschillig zouden blijven. Wij verzoeken u, Mijnheer de Redacteur! deze regelen in uw onafhankelijk blad op te nemen; ongetwijfeld zullen zij aan sommigen niet wel bevallen (de waarheid klinkt meestal onaangenaam) maar, van eenen anderen kant, zullen zij misschien den gevoeligen lezer treffen en hem de hand doen uitreiken, om het verzwakt ligchaam zijns schamelen evenmensch een weinig te ondersteunen.

V. W.

MENGELINGEN.

Engelsche Paardenverkooping.

Sints vijftig jaren geniet te Londen het etablissement Tattersall, dus genoemd naar den naam van deszelfs oprigter, de grootste vermaardheid. Tattersall geeft aan de jagers den toon, en binnen deszelfs wanden geschieden de uittartingen en weddingschappen voor de harddraverijen van Epsom, Ascot, Egham en New-Market; daar worden op zekere dagen de schoonste jagthonden verkocht, en de paarden die op de harddraverijen den prijs hebben behaald.

Te Tattersall vereenigen zich de vossen-jagers, de hooge officieren der armee, de zonen der Pairs, de officieren der lijfwachters, de leden der beide huizen van het parlement, en verwardelijk onder deze allen heen gemengd, ziet gij er de vermaarde wagenmenners, slagers, grooms (stalknechts), jockeijs (liverij-jongens), lieden die er hun beroep van maken om voor dezen of genen te wedden, en tot zelfs kerels die u helpen te paard stijgen, en den stijgbeugel voor u houden.

Uit een werk, te Londen uitgegeven: *Pierre Egan's Book of Sports*, ontleenen wij het schilderachtig en levendig tafereel eener paardenverkooping in Tattersall.

Mijne heeren, zegt de kommissaris der verkooping, hoe kunt gij aarzelen? sla uwe oogen slechts op dat schoone merriepaard, het is één der schoonste schepselen welke ik immer het genoegen heb gehad aan uwe blikken te vertoonen. Het draaft zoo zacht en gemakkelijk, het geslacht-register ontbreekt niets; alles van het hoofd tot de voeten getuigt van zijne voorname afkomst, en het heraldiek-collegie is niet in staat op schooner en getrouwer brieven van adeldom eenen stamboom op te maken. Ja, heeren, ik zweer het u, dit paard is van zeer goeden huize afgestamd. Mijlord de Hertog, wilt gij mij toestaan in uwen naam 250 guinjes te bieden? Ik verzeker u dat, ofschoon gij overheerlijke paarden bezit, dit dier het sieraad van uwe stallen zal uitmaken; het is een waar schilderij; alles aan dit paard is volmaakt; niet de minste zweem van gebrek is er aan te vinden. Hoe meer ik dit dier aanschouw, des te meerdere schoonheden en bevalligheden ontdekt ik aan hetzelve. — Ik dank u Mijlord-Duke, ik wist wel dat your honour geene zoo schoone gelegenheid zoude laten voorbijgaan. Er is geen paardekooper of roskammer in geheel het koningrijk, die een zoo schoon dier kan voor den dag brengen. Het is boven alle vergelijking verheven; geen ander paard ter wereld zoude er tegen kunnen gemonsterd worden, men zoude even goed Regentpark naast een mollenval kunnen plaatsen; sir Henrij, wees zoo goed, en beschouw Cleopatra, zij is schoon, even als haar aloude naamgenoote zulks was, maar zij is schoon zonder tooisel of blanketsel; bij haar is alles loutere natuur. Haar gang, sir Henrij, ja haar gang, dien zoude ik een geheel uur kunnen prijzen, en ik zoude haar nog slechts regt laten kunnen wedervaren; hier is het geene grootspraak. Zie slechts uit uwe eigene oogen. — John, laat Cleopatra wenden en op en neer gaan. — De drie gratiën zelven sir Henrij, daarvan ben ik verzekerd, zouden haar om hare zachte, mollige bewegingen benijden! Taglioni, dat heken ik doet wonderen met haren kleine fraaijen voet; maar Cleopatra, Mijlord-Duke, zoude haar met volkomen gerustheid kunnen uitdagen; en de Jupiter, in weerwil van alle de bogaafdheden welke hij bezit zoude door haar worden verwonnen. In waarheid, mijne heeren, ik vind geene woorden om naar waarde de bewondering uit te drukken, welke ik voor deze heerlijke merrie gevoel — 300 guinjes — eenmaal, andermaal — 310 guinjes — ik dank u Mijlord-Duke; Cleopatra zal de uwe zijn.

Voor de laatste maal, 310 guinjes, maar ik moet eerlijk besluiten, zoodanig dat men mij niets te verwijten hebbe; ik zal, mijne heeren, u vijf minuten overlaten om u te bedenken; ik ben er van verzekerd dat deze onvergelijkelijke schoonheid u in de oogen schittert, en eer dit fraaije dier aan uwe bewondering wordt onttrokken, moet ik u opmerkzaam maken, dat, indien eenmaal deze gelegenheid voorbij is — — — — 320 guinjes. — Sir Henrij, ik ben u oneindig verpligt. De wereld heeft u altijd beschouwd als begaafd met den fijnsten smaak in zaken van dezen aard; en, zonder vleijerij, nooit hebt gij daarvan grooter bewijs gegeven dan nu. — Zoo als zeker dichter heeft gezegd, de schoonheid die den minsten tooi behoeft, is die welke het meest bekoort. — 320 guinjes, eenmaal, andermaal, niemand meer dan 320 guinjes! Mijlord-Duke, Cleopatra zal u ontglippen, als gij van uwe gewoonte afgaat, de zaken vorstelijk te doen. Een sterk opbod zal u met eens van Cleopatra meester maken; een goede galop, nu is het tijd om door te tasten, en gij wint de partij — 340 guinjes. — Mijlord-Duke, ik kan mijne dankbaarheid niet anders uitdrukken, dan met u te zeggen dat gij mij groote eer hebt bewezen. — 340 guinjes, eenmaal, andermaal. Inderdaad mijne heeren, ik bevind mij in den toestand van eenen kunstenaar, die van een prachtig schilderij niet dan met leedgevoel scheiden kan, maar ik heb toch aan alle de liefhebbers den tijd gelaten om te bewonderen en zich te bedenken — Cleopatra zal voor 304 guinjes aan den man komen; niemand meer dan 340 guinjes! Eenmaal, andermaal! — — Wat zijn 340 guinjes, voor een der schoonste merrie-paarden die ooit aan het publiek zijn vertoont? — 350 guinjes. — Ik dank u sir Charles, gij doet daar geenen slechten handel, Cleopatra is veel meer waard dan dat. Ik heb gezien hoe gij de schoonheden van deze merrie bewonderdet; ik ben er in waarheid trotsch op, een zoo groot aantal minnaars naar hare *hand* te zien dingen. Ik verzoek verschooning, mijne heeren, wij staan allen voor dwaling bloot; ik zoude hebben moeten zeggen hare *voeten*; ik zoude hebben moeten zeggen, dat ik mij gelukkig gevoelde, zoovele bewonderaars haar te zien omstuwen. Ik zelf kan er niet tegen opbieden, en, voorzeker, indien ik het konde — — — — 370 guinjes. — Bravo! Mijlord-Duke! voor 370 guinjes, ja, vast voor 370 guinjes, op mijn eer, het is de laatste maal. De schoone Cleopatra wordt het eigendom van Mijlord-Duke. Mijnheeren, niemand meer dan 370 guinjes, eenmaal, andermaal! — — — Mijne heeren gij zult aan niemand iets te verwijten hebben; gij hebt tijd in overvloed gehad, om u te bedenken, 370 guinjes, eenmaal, andermaal! — Niemand meer! — — — — Niemand meer dan 370 guinjes! — De verkooping-kommissaris maakt na elke dezer uitroeping eene lange pauze; hij houdt eene lange wijl den houten verkoophamer opgeheven om nog een opbod uit te lokken; doch, in het eind ieder der aanwezenden stom blijvende, geeft hij met den hamer eenen slag op de tafel, en roept uit: voor de derde maal!!! Cleopatra behoort aan den Hertog.

GETROUW TOT IN DEN DOOD.

Jeroen, geboren tot de strop,
Hing zich, helaas! uit wanhoop op;
Margriet, zijn gade, nogthans verrast
Eer hij bezweek, den hangebast,
En riep, terwijl zij snikkend weent,
Daar hij vast hing en lillebeent:
Mijn lieve schat! mijn waarde man,
'k Wil u, zoo veel ik immer kan,
Mijn hulpe bien; toen vatte zij,
Zijn beenen aan, en hing er bij,
En sprak, in 't prangendst van dien nood,
'k Blijf u getrouw tot in den dood.

N.-Beveland. C. Z.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 19. Februarij. Sedert den 17. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Theda Agatha, K. Hook, Odessa, erwten; l'Augusta Maria, M. Miolon, stukgoed, de Joseph, M. van der Kerkhoven, klipzout, beide Liverpool.

Voor Gend bestemd:

Cette, J. Svenson, Marseille, tarwe.

Naar zee.

Van Vlissingen gezeild:

De Jonge Charles, J. Quite, schapen; Duinkerken.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te Middelburg,

19 Februarij 1846.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.			
J. Z. Tarwe (1844)	f	10.50	W. Paardenboonen	f	7.00	
N. dito dito	–	10.10	W. Gr. Erwten	–		
J. Walch. Tarwe (1844)	–	11.00	W. Witte dito	–		
Nieuwe dito	–	10.50	Z. Paardenboonen	–	6.50	
O. Rogge (1844)	–	9.25	Z. Gr. Erwten	–		
N. dito	–	9.40	W. Koolzaad	–		
Winter garst	–	5.60	Zomer dito	–		
Zomergarst	–	5.00	Raapolie	f	40.50	p. v.
Haver	–		Patentolie	–	42.50	
Boekweit	–		Lijnolie	–	52.00	
W. Witteboonen	–		Lijnkoeken f.		de	st.
Dito Bruineboonen	–		Raapkoeken «			

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 ure.
Sluiting des avonds « 6 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEBER.